

A szexualitás

Amikor szexualitásról esik szó, az emberek nagy részének legelőször a testi örömszerzés, illetve a fajfenntartás jut az eszébe. Figyelembe véve ugyanakkor azt az érdekes tényt, hogy magának a léleknek nincs neme és az embernek a kialakulása, a fejlődése sem véletlenszerű, érdemes elgondolkozni azon, hogy az emberi faj nemekre osztása mögött is valamilyen komolyabb cél és értelem húzódik meg.

Szétnézve az élővilágban első ránézésre az élőlények nemekre osztásának elsődleges célja egy új egyed létrehozása, vagyis a fajfenntartás. Ez persze nyilvánvalóan igaz is, de önmagában a fajfenntartás nem ad magyarázatot arra a kérdésre, hogy miért is olyan az élőlények – és főleg az ember – testi felépítése, amilyen. Az élővilágban a szaporodásra – mint tudjuk – számtalan különböző lehetőség van. Ezek szerint, emberhez hasonló értelmes lény szaporodhatna például halikrával vagy tojással is. Hogy ez mégsem így történik, annak megint csak a fejlődés az oka. Ha belegondolunk, hogy mitől fejlettebb az egyik élőlény a másiknál, mitől fejlettebb egy csiga egy fűszálnál, mitől fejlettebb egy kutya egy békánál és mitől fejlettebb egy ember egy majomnál, akkor erre a kérdésre nem elsősorban az adott élőlény testi kinézete, felépítése a magyarázat, hanem a szellemi, lelki fejlettsége.

Minél fejlettebb értelmet hordoz egy élőlény teste, a testi felépítésének annál inkább alkalmasnak kell lennie a közösségi életre. Az élet, a létezés értelmét vizsgálva láttuk, hogy minden élőlény, de legfőképpen az ember létezésének a célja, az értelmi, érzelmi egy szóval a lelki fejlődés, ami csak közösségben élve, a közösségi életre való alkalmassá váláson keresztül valósulhat meg. Ezért aztán az élőlények testi felépítése, szaporodása, nemisége a szerint változik, minél inkább alkalmas az adott fajhoz kötődő lélek, a közösségi életre. A legfejlettebb ilyen élőlények a Földön az emlősök, a főemlősök, akiknél a szaporodás, a nemiség módja a legalkalmasabb arra, hogy az adott egyedek közösséget alkossanak és így közösségben éljenek.

Az ember testi felépítésében meglévő nemi különbségek, a férfi és a női nemre való szétválás nem elsősorban a szaporodás miatt jött létre, hanem azért, hogy az emberek közösségeket alkothassanak és így egymás mellett élve, egymásra hatva fejlődhessenek. Ehhez azonban önmagában még nem elég a férfi és női testfelépítés külső és belső eltérősége. Ahhoz, hogy egy férfi és egy nő közel kerüljön, vonzódjon egymáshoz, az is szükséges, hogy legyen egy olyan hajtóerő, amely arra kényszeríti a nőt és a férfit, hogy keressék egymás közelségét, és így egygé válhassanak. Ez a hajtóerő az emberben nem más, mint a hormonális rendszer, amely a nemi érettségtől kezdve működésbe lépve, arra ösztökéli az egyént, hogy párt keressen magának. A nemi érettség bekövetkeztével ily módon az emberi test, a hormonális működés hatására gyakorlatilag kábítószerfüggővé válik.

Ez a megfogalmazás bár túlzónak tűnhet, azonban mégsem az, hiszen a nemiség, a létfenntartás után a második legerősebb emberi ösztön. Azaz ha egy ember életbemaradása biztosított, akkor biztos, hogy előbb-utóbb párt fog keresni magának. A lelki motivációkon túl ez a biológiai, kémiai függőség teszi lehetővé az emberi társas kapcsolatok, a család és nagyobb közösségek kialakulását. A szexualitás ezért nem bűn vagy szégyellni való tevékenység, ahogy azt egynémely vallás sugalmazta évszázadokon keresztül és teszi ezt

még ma is, hanem az emberi fejlődés nélkülözhetetlen mozgatója, aminek megtagadása vagy titkolása egyet jelent az ember szellemi fejlődésének a hátráltatásával és megtagadásával is.

A szexualitás az utódnemzésen és a közösségteremtő erőn kívül, az embereknél főleg az egymás iránti érzések legalapvetőbb kifejezőeszköze is. Mivel a test lekorlátozza a gondolatok cselekvőképességét, ezért a testi érintés, a szexualitás, az anyagi világban mindenképpen a szeretet egyik legfontosabb és leghatékonyabb kifejezési eszköze.

A fejlődés és a szeretet viszonyára visszautalva megállapítható, hogy az egyes ember szexuális magatartása hűen tükrözi a lelki fejlettségét is. Ha valakinél ez a lelki fejlettség még nem elég nagy, akkor a szexualitás gyakran nem éri el valódi célját, a közösségteremtést. Ha a szexualitás csak a testi örömök keresésére korlátozódik, akkor az ártalmas nemcsak az egyén, hanem hosszabb távon a közösség fejlődésének is. Érdeemes megfigyelni például, hogy a történelemben sokszor birodalmak vagy nagyobb korszakok hanyatlása során, mindig megfigyelhető az erkölcsnek a hanyatlása is, amit leginkább a szexualitásnak az elállatiasodása jellemez. Egy közösség ugyanis csak akkor fejlődhet, maradhat fenn, ha tagjainak szexuális élete nemcsak a testi örömszerzést, hanem a lelki összetartozást is szolgálja. A partner, a társas kapcsolatok felbomlása ezért hosszú távon a család, a közösség, vagy a történelemben már volt rá példa, ha nem is közvetlenül látható módon, de akár egy nemzet felbomlásához, megszűnéséhez is vezethet.

A férfi és női szexuális viselkedés között a hasonlóságok ellenére létezik egy alapvető és rendkívül fontos különbség. A női test és így a női szexualitás kódolva magában hordozza nemcsak a férfi utáni vágyat, hanem az utódok nemzésének a szükségességét is. Ennek az anyasági ösztönnek köszönhető tulajdonképpen az emberi faj fennmaradása. Ezen érdemes elgondolkozni, hiszen egy józanul gondolkozó ember ebből arra következtetne, hogy minél fejlettebb egy társadalom, annál megbecsültebb és könnyebb benne a nők élete és szerepe. Ha azonban ebből a szempontból végigtekintünk a Föld országain és társadalmi berendezkedésein, akkor a fejlettségnek ilyenén nyomait sajnos még ma is csak egyes helyeken és azokon is csak nyomokban találhatjuk meg.

Eddig a könyvben fokozatosan bemutatásra került irányított, tudatos fejlődésünk. Ez az irányítottság azonban nemcsak a lelki fejlődésünkre terjed ki, hanem fizikai megjelenésünkre is. Az ember fizikai megjelenése, testének genetikai összetétele és szellemi, lelki fejlődése egymástól szétválaszthatatlan összetevők. Ezért, mint a születésnél is láttuk genetikai felépítésünket már rég nem a természetes szelekció határozza meg, sőt az eddigiek ismeretében nyugodtan ki lehet jelenteni, hogy az talán soha nem is határozta meg, hanem valamilyen egészen más folyamatnak volt a függvénye. Ma már tudjuk, hogy saját testünk genetikai felépítése, szüleinktől függ, az övék pedig az ő szüleiktől és így tovább. Ezért ahhoz, hogy egy lélek személyre szólóan, adott testben fejlődhessen, az szükséges, hogy két megfelelő ember – a szüleink – találkozzanak egymással. Ezért a találkozásért, mint ahogy láttuk, a szexualitás a felelős. Azonban az emberi test genetikai kódolása a szexualitásnak csak a testi részét határozza meg.

A szexuális vonzalomnak van egy lelki összetevője is, amely alapján egy nő vagy egy férfi eldönti leendő társáról, hogy vonzónak, rokonszenvesnek találja-e vagy sem. Ez a lelki összetevő minden embernél

más és más, minden embernek más-más ideálja létezik, testi alkat, szemszín, hajszín vagy például a belső tulajdonságok alapján. Ez a szexuális programozottság határozza meg párválasztásunkat, és az előbb felsoroltakon kívül nemritkán tartalmazza leendő társunk arcvonásait, jellegzetes testi adottságait is. Ez a fajta szexuális programozottság okozza többek között a „meglátni és megszeretni” típusú kapcsolatokat is. Ezért a szexualitásnak ezt a részét tekinthetjük az egyes ember személyre szabott szexuális programjának. Ennek a programnak nagyon jelentős szerepe van abban, hogy személyre szabott fejlődésünk generációról-generációra megvalósulhasson itt, az anyagi világban. Ennek a programozottságnak köszönhetően valósul meg a megfelelő emberek között a genetikai kód átadása, megteremtve ezzel a fejlődés fizikai feltételét, azt, hogy az adott lélek a fejlődésének megfelelő testhez kapcsolódhasson. Ugyanakkor az ember genetikai és lelki szexuális programozottságán kívül természetesen a megfelelő két ember párválasztásában alapvető szerepet játszanak fejlettebb lelki segítők, akik gondoskodnak arról, hogy a minden ember adott helyen és adott időben megtalálja a neki megfelelő társát...

A szexualitás előbb vázolt testi és lelki folyamatai, két ember fizikai egyesülésén keresztül, valójában egy sokkal fontosabb folyamatnak, a lelki eggyé válásnak és így magának a fejlődés lehetőségének és folytonosságának a megvalósulását teremtik meg...

Álmaink

Amikor alvásról esik szó, a legfontosabb kérdés, ami felmerül az emberben az mindig az: miért alszunk? A sokféle magyarázat szerint testünknek pihennie, regenerálnia kell, de ez az új álmok kutatások ismeretében nem teljesen igaz. Gyakran alvás közben több energiát „fogyasztunk”, mint nyugodt ébrenlétkor. Akkor miért is alszunk? Azt már régóta tudjuk, hogy az ember legyen bármennyire is egészséges alvás nélkül egész egyszerűen meghal. Persze léteznek kivételes egyének, akikre ez az állítás nem érvényes, de hogy miért nem az majd nemsokára érthető lesz. Tehát kissé átfogalmazva az előző állítást: állandó alvás nélkül a test és lélek kapcsolata véglegesen megszűnik. Ez a helyzet nagyon hasonlít ahhoz, mint amikor a tengeri búvárnak kifogy az oxigénpalackja. Levegő nélkül meghalna, ezért időről-időre el kell hagynia, az amúgy nem természetes környezetét és fel kell töltenie palackját levegővel, hogy újra víz alá merülhessen. A lélek és a test ugyanígy viselkedik. Időről-időre a léleknek el kell hagynia a testet és fel kell töltenie, mert alapvetően a test energiaellátását a lélek biztosítja. Ebből a szempontból a lélek egy akkumulátorként viselkedik, amelyet időről-időre fel kell tölteni azért, hogy működtetni tudja a testet. Ez a folyamat teljesen megegyezik a gépjárművünk vagy bármely akkumulátoros berendezésünk működésével. Azaz az alvás nem elsősorban a biológiai test, hanem a lélek fáradtsága miatt következik be. Ha a lélek legyengül, nem képes fenntartani a kapcsolatot a testtel, nem képes működtetni azt és elszakad tőle. Felmerül a kérdés, mi okozhatja a lélek legyengülését. Ez kicsit rossz kérdés, hiszen mint láttuk, az emberi lélek a fejlődése kezdetén tart. Tehát az emberi lélek már eleve nem túl erős. Másrészt az a test, amelyet működtetnie kell, periódikusan nagyon sokat „fogyaszt”. Mi okozza ezt a nagy energiafogyasztást?

Minden anyagi testre nagy hatással vannak az egyszerű anyagi folyamatok. A mechanikus világnézet szerint, amelynek nyomai Newton előtt is fellelhetőek voltak, de igazán Newton munkásságának hatására került be a filozófiába is, az embert ugyanúgy a fizikai törvények és folyamatok befolyásolják, mint bármely anyagi testet a világegyetemben. Ez a szemléletmód az alvást az alábbi módon magyarázza: Az emberi test – és a hozzá kapcsolódó lélek is – bizonyos sebességgel mozog a térben. Mint tudjuk egy test mozgási energiája a tömegével és sebessége négyzetével arányos. A mozgási energia változását tehát a tömeg illetve a sebesség változása fogja befolyásolni.

Az embernek, mint anyagi testnek a sebességváltozását a Föld forgása befolyásolja a LEGGYORSABBAN. A Föld forgása miatt a Föld felszínén lévő minden test a nap felé közeledve növeli, míg a naptól távolodva csökkenti a Naphoz viszonyított sebességét így mozgási energiáját is. Ez a fajta energia változás tehát a Föld forgása miatt következik be. Azaz azért csökken leggyorsabban a testünk és ezzel együtt a lelki energiánk is, és azért van szükségünk az alvásra, mert forog a Föld. A világűrben hosszabb időt eltöltött űrhajósoknál megfigyelt alvászavarok egyéb tényezők mellett éppen a Földtől való távolság és az előbb vázolt periodikus energiavesztés elmaradása miatt következnek be. Az emberre és minden élőlényre a bolygónk forgásán túl óriási hatással van naprendszerünk és a Tejút mozgása is, de erről eltérő témája miatt később esik majd szó.

Nézzük energiaváltozásunk másik összetevőjét, az ember tömegét. Gyerekkorban az ember a felnőtt kori tömegének töredékével kapcsolódik egy majdnem azonos energiájú lélekhez. Ekkor az ember mozgási energiájának változása sokkal kevésbé függ a sebességétől. Ez a magyarázata annak, hogy a gyerekek sokkal energikusabbak, fáradhatatlanabbak és elevenebbek, mint a felnőttek. A Föld forgása kisebb energiavesztést okoz a kis tömegű élőlényeknek.

Bár mi fizikailag nem észleljük közvetlenül azt az energiát, ami a földi, naprendszerbeli és nagyobb léptékű mozgásunkból adódik, de mégis ezek a mozgások testünkre és így a lelkünkre, mint testünket éltető energiaforrásra elsődleges hatással vannak. Ezek a hatások azért ilyen erősek, mert a lélek nem kötődik az anyagi világhoz, azaz számára egy mozgó, ráadásul változó sebességű anyaghalmazhoz, a testhez való kötődés, ugyanúgy mint számunkra a hagyományos mozgás, energia-befektetést igényel. Egy hasonlat szerint lelkünk úgy lohol a testünk után, mint egy kisgyerek, amikor karikáját vagy labdáját egy pálcával tereli, hogy irányítani tudja azt. Lelkünk csökkenő energiája miatt nem képes állandóan kontrollálni testünket, szüksége van az alvásra, a feltöltődésre, ami nem az anyagi valóságban történik meg. Testsúlyunk csökkentése tehát általánosan növeli testi-lelki energiánk növekedését. A lelki energia növekedése pedig elősegíti a természetfeletti észlelések, élmények, parajelenségek előidézését. Egyrészt ez a magyarázata a furcsa gyerekkori élményeknek vagy a jógik és parafenomének különleges képességének.

Lelki energiánk növekedése ugyanakkor visszahat alvási folyamatunkra is. Legszemléletesebb formája ennek az időskori „alvászavar”, ami az előzőeket figyelembe véve természetes jelenség. Idősebb korban ugyanis lelkünk sokkal tapasztaltabb, érettebb, sőt ha tetszik bölcsebb lesz. Azaz jó irányú fejlődés esetén lelki energiánk az idő haladtával folyamatosan

növekszik. Ennek következtében lelkünknek sokkal kevesebb idő szükséges a feltöltődésre. A leghatásosabb módja lelki energiánk, azaz saját magunk fejlesztésére ezért a folyamatos tanulás. A delfinek alvás nélküli életmódja az előzőek tükrében nagyon figyelemre méltóvá teszi őket...

Lelkünk alvás során bekövetkező részleges elszakadása a testtől természetesen fizikai és élettani hatásokkal is jár. Ekkor az emberi agy rezgési frekvenciája a töredékére esik vissza. Humorosan fogalmazva az emberi test standby, azaz készenléti vagy nyugalmi állapotba kerül. Ugyanakkor valamilyen módon gondoskodni kell róla, hogy az emberi agy rezgése ne álljon le teljesen, mert az agy rezgés nélküli állapota az egyet jelent a kóma állapotával. Ebből a szempontból a Föld belsejének forgása és az így létrejövő alacsonyfrekvenciás mágneses tér kiemelkedő fontosságú, ugyanis alvás közben agyunk ráhangolódik bolygónk belső magja által létrehozott mágneses rezgésre. Sarkított megfogalmazás szerint tehát alvás közben bolygónk tart minket életben, de erre még később visszatérünk... Alvás során az emberek agyának ráhangolódása a Föld változó mágneses mezejének rezgésére, frekvenciájára más hatásokat is eredményez. Ez a hatás hozza létre a kollektív tudatalatti ismereteket. Alvás során ugyanis minden ember agya azonos frekvencián működik, ez pedig lehetővé teszi az információ korlátlan áramlását bármely ember, de bármely élőlény között is. Nagyon sok álomban átélt történésnek vagy álmok hatására bekövetkező alkotói munkának nemegyszer ez áll a háttérben. Az álmaink ezért sokszor ugyanolyan valóságosak lehetnek, mint az ébrenlétünk során átélt történések. Sőt, sokszor valóságosabbak is.

Álmaink egy részének kiemelkedő fontossága van a mindennapi élethelyzetekben betöltött szerepe miatt. Bár sokan úgy vélik, hogy az álmok nem mások, mint az ember tudatalattijának a reakciói a már megtörtént eseményekre, amely néha kétségtelenül igaz is, de a fentieket figyelembe véve ennél sokkal többet is jelenthetnek. Álmaink, bár nemegyszer a fizikai valóságban lehetetlen vagy értelmetlen cselekvéseket is tartalmaznak, mégis egyvalami nagyon valóságos bennük, valóságosabb, mint akár ébrenléti állapotunkban. Ez a valami pedig nem más, mint mi saját magunk. Az álmainkban bekövetkező élethelyzetekben ugyanis mi magunk mindig őszintén viselkedünk. Reakcióink, döntéseink mögött nincs színjáték, így álmaink cselekvései hűen tükrözik belső lelki világunkat. Ezeken túl álmaink nagyon fontos információkat is közvetítenek a ránk váró eseményekről. Ezért régebben a jóskok, nem meglepő módon álmukban szereztek információkat az eljövendő történésekről. Álmunkban nem pusztán lelkünk töltődik fel energiával, de mi magunk is az átélt vagy átélni vélt szituációkkal és megszerzett ismeretekkel felkészülünk a fizikai valóságban ránk váró feladatokra, probléma megoldásokra. Az álmainkban átélt élethelyzetek elemzésével ezért sokszor alaposabban és mélyrehatóbban megismerhetjük saját magunkat, mint azt ébrenléti állapotban, tudatosan tehetnénk.

Mivel alvás során természetesen elszakadunk a fizikai valóságtól, ezért az alvási fázis tudatos irányításával olyan mértékig ismerhetjük meg a Mindenséget, amilyenről tényleg csak álmodni merünk...

/Részlet a Tudás könyvéből/